

[Vilhelm Rasmussen.]

iværksættes paa en saadan Maade, at det vilde være meget uheldigt for den mindre bemidlede Del af Befolkningen med Hensyn til Adgang til Uddannelse til Lærere.

Som den ærede sidste Taler er jeg i allerhøjeste Grad forbavset over Mindretallets Ændringsforslag Nr. 6. Det gaar nemlig ud paa at foreslaa en Optagelsesprøve til Seminariet, der skal være 3-aarigt, som er meget ringere end den Prøve, der i dette Øjeblik er gældende. Det kunde for saa vidt være mindre forbavsende, hvis ikke netop Bestemmelserne angaaende den nuværende Optagelsesprøve var udstedt i en Bekendtgørelse af 1928 af den tidligere Undervisningsminister Byskov, men selv Hr. Byskov, som paa ingen mulig Maade efter min Mening havde det rette Syn med Hensyn til en god, tidsmæssig Læreruddannelse, stiller dog mere vidtgaende Krav til Optagelsesprøven til Seminarierne end de Krav, Partiet Venstre møder med i Øjeblikket.

Dernæst vil jeg gøre opmærksom paa et andet Ændringsforslag, som Venstre stiller og motiverer paa en højst mærkværdig Maade i Betænkningen. Det er Ændringsforslag Nr. 11, i hvilket der opremses eller nævnes — Ordet opremses skal ikke tages i uelskværdig Betydning — en Række Fag paa Lærerskolerne, Seminarierne. Om dette siger det ærede Mindretal i Betænkningen, øverst Side 2, at Mindretallet maa meget advare imod at drage for mange Fag ind. Men tæller man Antallet af Fag, der er foreslaaet i Lovforslaget, og Antallet af Fag, der er foreslaaet i dette Ændringsforslag, viser det sig, at hele Forskellen er eet Fag, saa vidt jeg kan se. Jeg maa nemlig gaa ud fra, at der ved en Fejltagelse, som jo kan hænde for alle Mennesker, er glemt et Fag i Mindretallets Ændringsforslag. Hvis den ærede Ordfører for Venstre vil se sit eget Ændringsforslag igennem, vil han forgæves søge det Fag, der kaldes praktisk Skolegerning. Jeg kan ikke tro, at Venstre for Alvor ikke vil have praktisk Skolegerning paa Seminarierne, eftersom der ikke er stillet Ændringsforslag til den Paragraf i Lovforslaget, der gaar ud paa, at der skal være Øvelsesskoler ved Seminarierne. Hvis nu det ærede Medlem følger dette Fag til; jeg kan ikke tro, at jeg har overset det . . . . (Afbrydelse). Jo, det har jeg alligevel, fordi Faget er kommet til at staa et andet Sted. Det er en beklagelig Fejl fra min Side. Men det Fag, som mangler foruden de fremmede Sprog, er Sløjd for Mænd, medens derimod Kvinderne nok

skal have Haandgerning. Jeg kan ikke se, at det gør nogen væsentlig Forskel paa Fagenes Mængde, at der for Mændenes Vedkommende ikke er taget Sløjd med. Den eneste betydningsfulde Forskel er altsaa den, at Flertallet foreslaar et obligatorisk fremmed Sprog for Eleverne, medens derimod Mindretallet ikke vil have noget af de fremmede Sprog gjort obligatorisk. Men saa er det rigtignok et stort Spørgsmaal, om dette vil medføre en reel Lettelse. Hvis vi kan antage, at de unge Mennesker paa Seminarierne ikke ønsker Uddannelse i fremmede Sprog, saa indrømmer jeg, at det naturligvis er en Lettelse, at der slet ikke er noget obligatorisk fremmed Sprog, men hvis omvendt — hvad jeg antager vil blive Tilfældet i stadig stærkere og stærkere Grad — de unge Mennesker indser Nødvendigheden af at kunne et fremmed Sprog, maaske ogsaa Nødvendigheden eller Nyttens af at kunne to fremmede Sprog, vilde Genneførelsen af Venstres Ændringsforslag føre med sig, at de foruden det normale Timetal, der jo maa blive ca. 36 ugentlige Timer, ekstra maatte læse i deres Fritid et eller to fremmede Sprog. Men derved vilde Venstre modarbejde, hvad der hele Tiden fra Venstres Side har været fremstillet som en af Venstres Hovedhensigter, ligesom vi andre har denne Hensigt, at der skal foregaa en betydelig Forbedring med Hensyn til Undervisningens Form, en Lettelse for de unge Mennesker paa Seminarierne, saaledes at de ikke skal have en saa stor Fagmængde og saa stærkt Terperi, som Tilfældet hidtil har været. Det forekommer mig derfor, at det er et meget daarligt begrundet Ændringsforslag. Venstre her har stillet, hvis Udviklingen stadig gaar i den Retning, at de unge Mennesker ønsker mindst eet, ja, maaske endogsaa to fremmede Sprog.

Dernæst skal jeg gøre en lille Bemærkning til Ændringsforslag Nr. 16. Jeg kan ikke se, at det er et rimeligt Ændringsforslag, for det er dog noget af det mindste, man kan forlange af en Mand, der ønsker at oprette et privat Seminarium, at han er en Mand, der maa erkendes skikket til den særlige Gerning at lede et Seminarium.

Endelig maa jeg tilstaa, at jeg er dybt forbavset over Ændringsforslag Nr. 18, efter hvilket Venstre ønsker, at der foruden den bestaaende Lærershøjskole tillige skal oprettes en anden. Naar jeg er saa forbavset over dette, kommer det deraf, at jeg hidtil har været af den Formening, at Sparsommelighed er et Hovedpunkt i Partiet Venstres Program. Det maa være forladt, i hvert Fald i denne særlige Sag, thi den ene Lærer-